

„PUOLUEETTOMIEN“ BOIKOTIN KANNATTAJIEN VIRHEELLISIÄ MIELIPITEITÄ

Sanomalehti „Mysl” yritti äskettäin pääartikkelissaan todistaa, että Valtakunnanduumassa olevaa Työryhmää ei saa „hajottaa” muodostamalla puolueeryhmiä. Duuman boikotti on nähkääs edeltä käsin ratkaissut, ettei äärimmäisillä puolueilla tule olemaan omia ryhmiään Duumassa. Ja Työryhmä nimenomaan puolueettomana järjestönä tuottaa eniten hyötyä, kun sillä on niin ikään puolueeseen kuulumattomat „tukiryhmät” paikkakunnilla.

Tällaiset mielipiteet ovat perinjuurin vääriä. Puolueeton vallankumouksellisuus on välttämätön ja kiertämätön ilmiö porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaudella. Bolshévikkisocialidemokraatit ovat todenneet sen jo monta kertaa. Puoluekantaisuus on korkealle kehittyneiden luokkavastakohtien tulos ja poliittinen ilmaus. Niiden kehittymättömyys juuri muodostaakin porvarillisen vallankumouksen luonteenomaisen ominaisuuden. Tällaisen vallankumouksen kaudella puolueiden ulkopuolella olevat vallankumoukselliset demokraattiset piirit kiertämättä kasvavat ja laajenevat.

Tietoisien proletariaatin edustajina socialidemokraatit eivät voi edeltäkäsinkin kieltäytyä osallistumisesta erilaisiin puolueiden ulkopuolella oleviin vallankumouksellisiin liittoihin. Sellaisia olivat esim. työväen edustajain Neuvostot, Talonpoikaisliitto, osittain opettajien ja rautatieläisten liitot y.m.s. Osallistumista niihin meidän on pidettävä socialidemokratian väliaikaisina taisteluliittoina vallankumouksellisen porvarillisen demokratian kanssa. Vain silloin, kun asiat järjestetään näin, saattavat proletariaatin elintärkeät ja perimmäiset edut, marxilaisten ehdottoman itsenäisen socialistisen katsantokannan puolustaminen ja

sosialidemokraattien itsenäisten puoluejärjestöjen perustaminen — mikäli siihen ilmaantuu pieninkin mahdollisuus — olla kärsimättä.

Kun tällaisten itsenäisten sosialidemokraattisten järjestöjen perustaminen katsotaan puolueen ulkopuolella olevien vallankumouksellisten järjestöjen „hajottamiseksi”, merkitsee se ensiksikin puhtaasti porvarillisen näkökannan ilmaisemista ja toiseksi vilpillisyyden tai ajattelemattomuuden osoittamista puolueettomuutensa puolustelemisessa. Vain porvarilliset ideologit voivat tuomita sosialistien eroamisen erilliseksi puolueeksi ja pitää sitä „hajottamisena”. Vain vilpilliset henkilöt, s.o. sellaiset, jotka salaa pelkäävät *peitellyä* puoluekantaisuuttaan, tai sellaiset, jotka eivät syvenny kysymykseen, voivat pitää puoluejärjestöjen perustamista puolueeseen kuulumattomien järjestöjen „hajottamisena”. Mutta sehän on tökeröä, hyvät herrat. Puolueettomuushan on neutraalisuutta suhteessa erilaisiin (yleisten, vallankumouksellisdemokraattisten tarkoituksien puitteissa) puolueisiin. Mutta puoluekantaisuuden tuomitseminen, joka ilmaistaan sanalla „hajottaminen”, on jo neutraalisuudesta ja puolueettomuudesta poikkeamista, on jo selvää puoluekantaisuutta. Te joko teeskentelette, hyvät herrat, tai sitten harkitsette huonosti: itse asiassa teidän melunne hajottamista vastaan ja puolueettomuuden puolesta peittää pelkoanne, jota te tunnette *oman* puoluekantaisuutenne vuoksi. Todella puolueeseen kuulumaton perustavan kokouksen kannattaja esimerkiksi ei pitäisi hajottamisena sitä, että osa hänen kanssaan samoin ajattelevista, täysin hyväksyen tuon vaatimuksen, perustaa itsenäisen puolueen.

Kehittäkööt siis puolueeseen kuulumattomat vallankumousmiehet puolueen ulkopuolella olevia vallankumouksellisia järjestöjä. Onneksi olkoon! Mutta pitäkööt he vähän vähemmän melua sellaisten puoluekantaisten vallankumouksellisten johdosta, jotka „hajottavat” puolueetonta vallankumouksellisuutta.

Ja nyt boikotista. Olemme vakuuttuneita siitä, ettei boikotti ollut virhe. Vuoden 1906 alkupuolen konkreettisessa historiallisessa tilanteessa se oli välttämätön ja oikea. Bulyginin Duuman ehkäisemisen ja joulukuun tapahtumien jälkeen sosialidemokraattien velvollisuus oli nostaa yhtä korkealle taistelulippu perustavan kokouksen puolesta ja ponnistaa *kaikki* voimansa ehkäistäkseen samalla tavoin

Witten Duuman. Me täytimme vallankumouksellisen velvollisuutemme. Ja kaikista panetteluista ja myöhästyneistä katumuksista huolimatta boikotti antoi erittäin paljon vallankumouksellisen hengen ja sosialidemokraattisen tietoisuuden tukemiseksi työvään keskuudessa. Parhain tunnustus siitä: 1) boikottia tukivat alimmat, työläiskerrokset, 2) boikotin loistava toimeenpano erittäin sorretuilla syrjäseuduilla ja 3) hallitus julkaisi erikoisen lain boikottia vastaan ²⁶.

Mielipide, että boikotti oli virhe ja hyödytön puuha, on väärä ja lyhytnäköinen. Boikotti ei ollut hyödyksi ainoastaan moraalisesti ja poliittisesti, vaan myös aivan reaalisesti, välittömästi. Se veti hallituksen koko huomion ja kaikki voimat juuri taisteluun boikotinharjoittajia vastaan. Se asetti hallituksen naurettavaan, hullunkuriseen ja meille edulliseen asemaan: Duuman koollekutsumisen puolesta taistelevan asemaan. Siten se heikensi äärettömästi hallituksen huomiota Duuman kokoonpanoon. Se oli, jos sallitaan käyttää sotilaallista vertausta, rintamahyökkäys tai rintamahyökkäyksen demonstraatio, *eikä* ilman sitä *olisi voitu* tehdä kiertoliikettä vihollisen selustaan. Ja kävi nimenomaan niin, että me vallankumousmiehet demonstroimme rintamahyökkäyksen, jota sanomattoman idioottimaisen lain antanut hallitus kauheasti pelkäsi. Liberaaliset porvarit taas ja puolueen ulkopuolella olevat vallankumousmiehet käyttivät hyväkseen tuota rintamahyökkäystä ja vihollisen voimien keskittymistä keskukseen ja tekivät kiertoliikkeen. He kiersivät vihollisen selustaan, hiipivät salavihkaa Duumaan, tunkeutuivat valepuvussa vihollisen leiriin.

Kullekin omansa. Proletariaatti taistelee, porvaristo hiipii.

Ja nyt me olemme sälyttäneet poliittisen vastuun hovin suosikkikunnan koollekutsumasta, suosikkikunnan tahtoon alistuvasta ja suosikkikunnan kanssa kauppaa hierovasta Duumasta *kokonaan* kadeteille. Se meidän oli ehdottomasti tehtävä, sillä Duuman kokoonpanossa ja koko sen toiminnan luonteessa on kaksinaisuutta: siinä on jotain sellaista, jota meidän on tuettava, ja jotain sellaista, jota vastaan meidän on päättävästi taisteltava. Vain porvarilliset poliitikot unohtavat tuon kaksinaisuuden tai eivät halua sitä huomata. Vain porvarilliset poliitikot itsepintaisesti jättävät

huomioonottamatta Duuman osuuden proletariaattia ja talonpoikaistoa vastaan tähdätyn, itsevaltiuden ja liberaalimonarkistisen porvariston välisen vastavallankumouksellisen sopimuksen elimenä. Onnistutaanko tuollainen sopimus tekemään edes joksikin aikaa ja mitkä ovat sen seuraukset, se on vielä tuntematonta. Se riippuu loppujen lopuksi Duuman ulkopuolisen kansanliikkeen voimasta, järjestyneisyydestä ja tietoisuudesta. Mutta että Duumassa ovat enemmistönä sen luokan edustajat, *joka voi* tuon sopimuksen *tehdä*, ja että tällä hetkellä käydään neuvotteluja tuosta sopimuksesta ja otetaan valmistelevia, koeaskeleita — se on *tosiasia*. Mitkään kadettien „kumoavat lausunnot” eikä mikään menshevikkien vaitiolo voi tätä tosiasiaa peittää.

Jos asia on näin — ja se on epäilemättä näin — niin on selvää, että proletariaatin luokkataistelun edut ovat vaatineet proletariaattia ehdottomasti säilyttämään täydellisen poliittisen itsenäisyyden. Sen ei ole pitänyt matkia liberaalista porvaristoa, joka on ollut ilomielin valmis tarrautumaan jokaiseen almuun. Proletariaatin on pitänyt kaikella energiallaan varoittaa kansaa siitä ansasta, jota sille hovin suosikkikunta valmisteli. Sen on pitänyt tehdä kaikkensa ehkäistäkseen väärennetyn, kadettilaisen „kansanedustuslaitoksen” koollekutsumisen. Kaikki tämä juuri saavutettiin boikotilla.

Tämän vuoksi ovat niiden oikeistosiiven sosialidemokraatit, jotka porvariston huviksi kieltäytyvät nyt boikotista ja kiroavat eilistä menettelyään, järkeilyt äärettömän kevytmielisiä ja hämmästyttävän epähistoriallisia. Sillä *olivathan* menshevikitkin *boikotin kannattajia*: he halusivat boikotoida Duumaa vain toisessa vaiheessa. Tarvitsee vain palauttaa mieleen *kaksi* historiallista tosiasiaa, joiden unohtaminen olisi anteeksiantamatonta vähänkin menneisyyttä kunniottaville sosialidemokraateille. *Ensimmäinen* tosiasia: puolueemme Yhdistetyn Keskuskomitean, joka muodostettiin tasan bolshevikeista ja menshevikeistä, julkaisemassa lehtisessä on sanottu suoraan, että molemmat osapuolet hyväksyvät boikottiaatteen ja ovat eri mieltä vain siitä, missä vaiheessa boikotti olisi tarkoituksenmukaisempaa. *Toinen* tosiasia: yhdessäkään menshevikkien painotuotteessa ei kukaan heistä ole kehottanut osallistumaan itse Duumaan, ei edes „päättäväinen” tov. Plehanov ole rohjennut sitä tehdä. Kun sosialidemokraatit kieltäytyvät boikotista, niin

se merkitsee, että he käsittävät puolueen eilisen historian väärin.

Mutta johtuuko boikotista, että *on ehdottomasti* kieltäydyttävä muodostamasta Duumassa omaa puolueeryhmää? Eipä tietenkään. „Myslin” tapaan näin ajattelevat boikotin kannattajat erehtyvät. Meidän oli tehtävä ja me teimme kaikkemme ehkäistäksemme väärennetyn edustuslaitoksen koollekutsumisen. Se on niin. Mutta jos tuo laitos kaikista ponnisteluistamme huolimatta on kutsuttu koolle, emme me saa kieltäytyä sen hyväksikäyttämisestä. Tätä voivat pitää epäloogillisena vain porvarilliset poliitikot, jotka eivät anna arvoa vallankumoustaistelulle ja taistelulle vallankumouksen täydellisen menestyksen puolesta. Palautamme mieliin esimerkin Liebknechtistä, joka vuonna 1869 leimasi häpeällä, piiskasi ja hylkäsi Saksan valtiopäivät, mutta vuoden 1870 jälkeen osallistui niihin. Liebknecht osasi antaa arvoa vallankumoustaistelulle vallankumouksellisen eikä porvarillisen, petturimaisen kansanedustuslaitoksen puolesta. Liebknecht ei kieltäytynyt pikkumaisesti menneisyydestään. Hän sanoi täysin oikeutetusti: minä panin kaiken taisteluun tällaisia valtiopäiviä vastaan, taisteluun parhaan lopputuloksen puolesta. Tulos osoittautui huonomaksi. Pystyn käyttämään hyväkseni sitäkin luopumatta vallankumouksellisista perinteistäni.

Niinpä siis boikotista ei saa juontaa kieltäytymistä käyttämästä Duumaa ja kieltäytymistä muodostamasta siinä puolueeryhmää. Kysymys asettuu toisin: tarvitaan erittäin suurta varovaisuutta (juuri *näin* bolshevikit asettivatkin Yhdistävässä edustajakokouksessa tämän kysymyksen, mistä jokainen tulee vakuuttuneeksi lukemalla heidän päätöslauselmaluonnoksensa *). On katsottava, voidaanko Duumaa *nyt* käyttää hyväksi tekemällä työtä sen sisällä, onko tähän tarkoitukseen sopivia sosialidemokraatteja ja sopivat ulkonaiset ehdot?

Käsittääksemme on. Olemme osoittaneet eräitä virheitä duumaedustajiemme menettelyssä, mutta yleensä ja kokonaisuudessaan he ovat ottaneet oikean asenteen. Duuman sisällä *on muodostunut* ryhmitys, joka vastaa todella vallankumouksellista tilannetta: lokakuulaiset ja kadetit oikealla, sosialidemokraatit ja trudovikit (tai oikeammin

* Ks. Teokset, 10. osa, ss. 287—288. Toim.

parhaat trudovikit) vasemmalla. Tällaista ryhmittymistä me voimme ja meidän tulee käyttää hyväksemme nimenomaan varoittaaksemme kansaa kadettilaisen Duuman vaarallisesta puolesta, nimenomaan kehittääksemme vallankumousliikettä, jota eivät rajoita Duuman, duumataktiikan, Duuman tarkoitusperien y.m.s. puitteet. Tällaisen ryhmittymisen oloissa — menetellessämme oikein — me käytämme hyväksemme myös puolueettomia vallankumouksellisia demokraatteja ja samalla esiinnyimme täysin määrätietoisesti ja päättävästi sosialidemokraattisena, proletaarisena puolueena.

„Eho” № 9,
heinäkuun 1 pnä 1906

Julkaistaan „Eho” lehden
tekstin mukaan